

Beri Joci (Lego-Ember)

Barátság
Élet
Szerelem

99 vers

 Publio

Barátság élet szerelem

99 vers

Beri Joci (Lego-Ember)

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

A Barátság, Élet, Szerelem verses kiadvány, egy négyrészesre tervezett sorozat első része.

Továbbá köszönettel tartozom a személyeknek és élet eseményeknek, hogy létezésükkel segítették eme mű megszületését.

Ajánlom az olvasóknak motiváló verseimet:

BeriJoci a Lego Ember

BARÁTSÁG

A barátság olyan, mint a békegalamb,
Ha rosszul bánsz vele, elröppen nagyon hamar.

Szelíden, vigyázva kell tartani,
Hamissággal, nem szabad neki ártani.

A barátság, egy igaz gyöngyszem,
A léleknek olyan, mint eső a földnek.
Ha nem óvod őt, veszít az értékéből,
Olyan lesz, mint a folyó, mi kilépett a medréből.

Vigyázd úgy barátodat, mintha te ő lennél,
Tegyél érte úgy, mintha magadért tennél.
Az élet mezején a barátság olyan virág,
Amit, ha ápolsz, kinyílik neked az egész világ.

Ne tedd ellenséggé barátodat,
Mert az neked csak rosszat hozhat.
A barátság, ha egyszer megszakad,
Többet már nem lehet ugyan az.

E kötelék olyan, mint a nyugodt tenger,
Amiben megmártózhat minden ember.
Szelíden hullámszik, és nem háborog,
Életemen elkísér, ha jól ápolod.

FEGYVER

Fegyver?,

A fegyver nem kell.

Leigázni másokat,

kívánni a halálukat?

Csak, mert másban hisznek, mint mi?

A fegyvert le kéne már tenni.

Csak ölni és kiontani más ember véréét,

Biztosan ez jelentené a világ végét.

Miért nem lehet béke a világban?

Miért kell hinni a másikat silánynak?

Miért nem tesszük le végre a fegyvert?

Miért kell leigázni minden embert?

Ha béke lenne a világban,

Tudnánk segíteni egymásnak.

Na meg akkor, ha nem lennének emberek,

Akik hisznek a pusztító fegyvernek.

Térjetelek már végre észhez,

Nem látjátok? Az emberek félnek.

Az anyáknak, miért kell fiaikat siratniuk,

És a fiaknak, miért kell véreiket ontaniuk?

FELNŐTTÜNK / volt 8 b-nek

Felnőttünk, nem vagyunk már gyerekek,

Nem találkozhatok annyiszor veletek.

Jönnek, mennek az életünkben emberek,

De még szívemben őrzöm a ti nevetek.

Soha nem felejtelek el benneteket,

Hisz gyerekkori barátok, mások nem lehetnek.

Igaz, nem járunk annyit össze, mint egykor,

És az is igaz, hogy mindenkinek kijutott a jóból.

Kit erre, kit arra terelt az útja,

És nem állíthatunk már mindenkit a sorba.

Sajnos van, akit az úr magához szólított már,

Ők az angyalok, akik vigyáznak ránk.

Nagyon rég volt, hogy gyerekek voltunk,

És szülőink vigyáztak, hogy el ne bukjunk.

Néhány illat felidézi gyerekkorunkat,

És van, ami még mindig csavarja az orrunkat.

Az idő lassan elszáll mindenki felett,

És másként érezzük azt is, ha valaki szeret.

El kell fogadnunk, hogy nem vagyunk már gyerekek,

Remélem, még találkozunk, de addig is, ég veletek.

IGAZ BARÁT

Gond nélkül élni az életet,
Te is tudod, hogy nem lehet.
Vannak bosszús órák, sőt napok,
Mikor az egyedüllét fáj, de nagyon.

Olyankor nem tudja az ember, hogy menjen-e
Vagy maradjon,
Egyszerűen nem tudja,
Melyik irányba forduljon.

Mikor ahhoz is gyenge vagy, hogy segíts magadon,
Lázban égve, egyedül fekszel ágyadon.
Szomjazol, benedvesítenéd ajkadat,
Mert a szárazság, kaparja torkodat.

Aki igaz és a barátod,
Melletted lesz, majd meglátod.
Ő veled lesz akkor is, mikor mindenki elhagyott,
Mikor az élet neked, nagy pofont adott.

A barátod ott lesz mindig melletted,
Vigaszt nyújt fáradt lelkednek.
Ugye most már te is belátod,
Nagyon fontosak az igaz barátok.

JÓ BARÁT

Mikor a lelkedet gondok súlya nyomja,

És nincs, ki tereljen az igaz útra.

Mindig melletted állok,

Mert erre valók a barátok.

Ha a világ is hátat fordít neked,

Mert valaki teljesen elvette az eszed,

Ott leszek, és fogom majd a kezed,

Mert akkor is a barátod leszek.

Meghallgatlak, mert értem lelked szavát,

És védelek, mint királynőt a hangyák.

Mert arra való a jó barát,

Hogy felállítson, ha valaki porig aláz.

És amikor úgy érzed, nem szeret senki,

Akkor is melletted akarok lenni.

Mondani akarom, hogy ne sajnáld magadat,

Állj talpra, mert igen is, jó ember vagy.

Ne fájjon annyira az életed,

Mert a bajban is ott leszek melletted.

Ha nevetsz, ha sírsz, melletted állok,

Hiszen erre valók a jó barátok.

VÉGET ÉRT BARÁTSÁG

A vihar előtt elmélyül a csend,
Fent dörög, és kissé szeles itt lent.

Szürke, fátyolos az égbolt,
Mikor jól ment, az nagyon rég volt.

Miért lett neked mindez átok?
Mond meg, miért lettünk mi barátok?
Egynéhány évig tartott csak az egész,
És mennyi csatát megvívunk ezért.

Levertük a hamis láncokat,
Barátságunk lett így az áldozat.
Már nem vagyok más a szemedben,
Csak egy jellemtelen kisember.

Sose tudnék úgy rád gondolni,
Mint, aki a lelki világom akarja rombolni.
Egy világ tört bennem akkor össze,
Mikor a barátságunkat csaltad tőrbe.

Nem kívánom, hogy szerezz olyan sebet,
Hogy érezd, Isten téged nem is szeret.
De azért, hogy ne legyen neked se könnyebb,
Tudd meg, nagyon nagy űr lett bennem.

A LEGDRÁGÁBB KINCS

Elemésztí a testet a szenny,
Lelke szárnyalna, de ott marad lent.
Mikor ébren van, fáj minden porcikája,
Nem veszi észre, de fel-felsír álmában.

Hogy mi vár rá, még nem sejtheti,
Lesz e valaki, aki őt megmentheti.
Fáj az is, ahogy a levegőt veszi,
Egy ember sem tud segíteni neki.

Belső énje már egy törékeny falevél,
Örül a napnak, mint morzsának a kisegér.
Minden nap, egy ajándék számára,
Nem akar ő lenni, senkinek a kárára.

Nem rég, még habzsolta az életet,
És tudta, amit akar, mindent megtehet.
Sokat akart, de teste már nem bírta tovább,
És már nem tudja elhagyni, a fehér szobát.

Elemésztí a testét a szenny,
Lelke szárnyalna, de ott marad lent.
Csak egy kívánsága maradt neki,
Bárcsak egészséges lenne megint.

ÉBREDÉS

A hótakaró, mint hús lepel terült felette,

Álmában is tudta, ő a tavasz hírnöke.

Fehér szoknyában kibújt ágyából,

Mert a tavasz felkeltette álmából.